

Amadeu Casellas: un crit

La mare d'Amadeu Casellas (cabells blancs, més de setanta anys, posat decidit) té la seva mateixa expressió desperta. «Est tan prim!», diu, només, quan surt de veure'l, i se li neguen els ulls. És un moment. De seguida torna a somriure al costat de la gent, jove i no tan jove que, davant el mòdul penitenciari de l'hospital de Terrassa, aquest dissabte, hem desplegat una pancarta reclamant la seva llibertat. I jo penso en el llarg calvari d'aquesta dona, que s'ha hagut d'empassar tantes llargues grimes: la seva llarga (inacabable?) peregrinació de presó en presó.

No sé si els jutges, quan dicten sentències de presó que es converteixen, de fet, en cadena perpètua o poc menys, pensen mai en les mares, les novies, els pares, els germans dels condemnats. No sé si pensen mai en la llarga condemna paral·lela que els imposen; que els obligarà a llargs viatges en què hauran d'invertir el poc que tenen i en què, a vegades, acabaran morint, víctimes d'accidents de trànsit. No sé si pensen en els capricis dels carcellers dèspotes que hauran de patir, dia sí i dia també. De fet, no sé si pensen, els jutges. Si ho fessin, si no actuessin com a autòmats, segurament no podrien dormir.

Avui no ha estat una excepció. Vostè no té hora, no el podrà pas veure?. Ja ha esgotat les dues visites setmanals?. Torní demà? diu el carceller de torn, impertorbable, asèptic, ben planxat, encefalograma pla. Discutim sense aixecar la veu, polidament, empassant-nos la ràbia. No veu que és una senyora gran?? No veu que ve de lluny? Deixi-la entrar cinc minuts, només?, insistim. Ha de consultar-ho. Ho consulta. Faran una excepció. Gràcies, gràcies.

Amadeu Casellas compleix avui, diumenge 10 d'agost de 2008, cinquanta dies de vaga de fam. Gairebé dos mesos. Cinquanta dies i cinquanta nits de solitud, lluitant contra el propi cos, contra la fosca, contra les parets, contra la desesperança. No m'ho sé imaginar. Ha perdut vin-t-cinc quilos, però no el somriure.

Llibertat, o mort. És la disjuntiva. Al cap de vint-i-tres anys de presó, què més li poden demanar? Amadeu és víctima de la nostra hipocresia, de les nostres lleis injustes. Sí, meves. Sí, teves. Perquè, en la mesura que callem, com més callem, som més culpables.

Ni tan sols caldrien consideracions polítiques, que també. Perquè Amadeu no és només una víctima, també és un lluitador. Però ara s'ha encarat a l'última possibilitat d'un pres a qui han silenciats totes les veus: la veu tortuosa dels recursos legals, la veu petita de les instàncies, la veu ínfima que ha tancat en tantes cartes, durant tants anys.

Amadeu ens veu des de la finestra. Quina, quina?? Mirem amunt. Els vidres fumats enlluernen, reflecteixen el sol, no es veu res, no és cap casualitat. Sí, mira?. És una silueta esborrada: la mà enlaire recolzada al vidre, (amb un braçilet blanc que de fet és via intravenosa oberta) ara un puny.

Migdia. Molta calor. Ens acostem més, de fet entrem al recinte del mòdul penitenciari de l'hospital (quina manera més elegant de dir-ho!), la porta metàl·lica és oberta; acostem la pancarta a la finestra. De seguida tenim els carcellers al damunt, amb la pregunta típica: Qui és el responsable del grup?? Somriures. Tots, tots. Tots i totes. Tots i cadascun. Només volem que ens vegi?. Aguantem una mica. Però som tan pocs, de fet, que hem de sortir, no pas sense haver hagut d'escoltar amenaces, no només contra nosaltres, sinó contra l'Amadeu mateix. Això constarà a l'expedient?.

Molta calor. Dia de sol i de platja, de piscines. Quina imprudència, Amadeu, una vaga de fam

com aquesta, a l'agost. Un crit com aquest, enmig de la nostra placidesa hipòcrita, de les vacances, la vida sense entrebancs, la vida petita.

Un crit que és una ferida, Amadeu. A les presons, no fan vacances. Mai. La roda gira, implacable, però tu, almenys, l'has feta visible. A quin preu!

Pleguem la pancarta, anem a dinar, et deixem sol, la vida fàcil continua.

Però tornarem. **Dimarts que ve, al carrer Doctor Junyent, 12-14 de Vic, a dos quarts de dotze del matí.**